



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 362

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 17 aprilie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 527 din 24 octombrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Codul de procedură civilă	2–4
Decizia nr. 630 din 21 noiembrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1), (10) și (14) din Codul de procedură penală	5–7
ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL	
25H. — Hotărâre privind aducerea la cunoștința publică a unui semn electoral admis la alegerile pentru autoritățile administrației publice locale din data de 9 iunie 2024	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 527

din 24 octombrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Codul de procedură civilă

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Titan Mar — S.A. din comuna Chiajna, județul Ilfov, în Dosarul nr. 33.110/3/2017/a2 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.780D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.928D/2019 și nr. 3.333D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 alin. (1) și ale art. 53 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Laurențiu Modan în Dosarul nr. 6.013/303/2015/a5.3.2.2 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și de Natalino Ferruccio Galassini în Dosarul nr. 3.140/111/C/2018-A al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Magistratul-asistent referă asupra faptului că în Dosarul nr. 3.333D/2019 autorul excepției a decedat. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.928D/2019 și nr. 3.333D/2019 la Dosarul nr. 1.780D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Referitor la judecarea cererii de recuzare, arată că aceasta nu reprezintă o acțiune de sine stătătoare având ca obiect realizarea sau recunoașterea unui drept subiectiv al autorului cererii, ci reprezintă o procedură integrată procesului în curs de judecată. Invocă jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 534 din 15 iulie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 16 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 33.110/3/2017/a2, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din**

Codul de procedură civilă. Excepția a fost invocată de Societatea Titan Mar — S.A. din comuna Chiajna, județul Ilfov, într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei încheieri prin care s-a respins cererea de recuzare.

8. Prin Încheierea din 4 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 6.013/303/2015/a5.3.2.2, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 alin. (1) din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost invocată de Laurențiu Modan într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei încheieri prin care s-a respins cererea de recuzare.

9. Prin Încheierea din 5 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.140/111/C/2018-A, **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost invocată de Natalino Ferruccio Galassini într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe, precum și împotriva încheierilor prin care s-a respins cererea de abținere a judecătorului fondului cauzei, respectiv cererea de recuzare a acestuia.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că prevederea legală care permite soluționarea obiectului cererii de fond, deși incidentul procedural al recuzării nu a fost soluționat în mod definitiv, încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare pentru că nu permite desființarea hotărârii pronunțate pe fond. Dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât justițiabilul trebuie să aștepte soluționarea cauzei pentru a putea ataca încheierea de respingere a recuzării, ceea ce reprezintă o discriminare față de alte categorii de justițiabili și o încălcare a accesului liber la justiție. Or, acest recurs trebuie să fie judecat imediat ce se declară, fără a se aștepta ca acțiunea în care s-a făcut recuzarea să fie încheiată.

11. Totodată, autorii excepției consideră că dispozițiile legale criticate sunt lipsite de precizie și claritate sub aspectul modului în care pot fi soluționate recursurile întemeiate pe acest text de lege, fapt ce conduce la soluții diferite.

12. Se mai arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care nu permit atacarea încheierii prin care s-a respins declarația de abținere a unui judecător raportat la faptul că părților nu le este permis să aducă argumente în procedura de soluționare a declarației de abținere, iar dacă reiterează argumentele pe care le-ar putea invoca în cuprinsul unei cereri de recuzare, aceasta este respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 47 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

13. În cauza care este soluționată de un judecător incompatibil conform art. 42 alin. (1) pct. 1 și 13 din Codul de procedură civilă și care formulează o declarație de abținere ulterior respinsă, un justițiabil nu mai are posibilitatea formulării unei cereri de recuzare, fără ca aceasta să îi fie respinsă ca inadmisibilă.

14. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

15. **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 53 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 53 din Codul de procedură civilă: „(1) *Încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza. Când această din urmă hotărâre este definitivă, încheierea va putea fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei hotărâri.*

(2) *Încheierea prin care s-a încuviințat sau s-a respins abținerea, cea prin care s-a încuviințat recuzarea, precum și încheierea prin care s-a respins recuzarea în cazul prevăzut la art. 48 alin. (3) nu sunt supuse niciunei căi de atac.*

(3) *În cazul prevăzut la alin. (1), dacă instanța de apel constată că recuzarea a fost în mod greșit respinsă, reface toate actele de procedură și, dacă apreciază că este necesar, dovezile administrate la prima instanță. Când instanța de recurs constată că recuzarea a fost greșit respinsă, ea va casa hotărârea, dispunând trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de apel sau, atunci când calea de atac a apelului este suprimate, la prima instanță.”*

20. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii, ale art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* astfel cum se interpretează potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție și prin prisma art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil și a art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 24 — *Dreptul la apărare*, ale art. 52 — *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, ale art. 129 — *Folosirea căilor de atac*, precum și ale art. 146 lit. d) privind competența Curții Constituționale de a soluționa excepțiile de neconstituționalitate.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate și a reținut, în esență, prin Decizia nr. 534 din 15 iulie 2021,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1095 din 17 noiembrie 2021, paragrafele 22—25, 27 și 28, că rațiunea dispozițiilor art. 53 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, respectiv aceea de înlăturare a posibilității de tergiversare a judecății în faza procesuală în care a fost respins incidentul procedural al recuzării, subzistă și în ipoteza tezei a doua a art. 53 alin. (1), drept care legiuitorul a stabilit ca termenul de recurs împotriva încheierii de respingere a cererii de recuzare să curgă de la comunicarea hotărârii pronunțate asupra fondului, și nu de la data pronunțării încheierii respective. Această concluzie rezultă inclusiv din analiza sintactică a textului legal criticat, care face referire la hotărârea prin care s-a soluționat cauza, precum și la comunicarea acestei hotărâri.

22. Faptul că exercițiul acestui drept procedural este corelat cu contestarea fondului cauzei nu reprezintă un impediment real, sub raport constituțional, al exercițiului unei căi de atac. Prin instituirea acestei proceduri, legiuitorul a urmărit — și este o rațiune suficientă — să restrângă posibilitatea de tergiversare prin exercitarea abuzivă a unei atari căi de atac și să realizeze un spor de celeritate în soluționarea cauzelor.

23. Prin dispozițiile art. 53 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă, legiuitorul a reglementat în mod expres admisibilitatea căii de atac a recursului în situația în care hotărârea prin care s-a soluționat cauza este definitivă. Legiuitorul a intenționat să supună verificării judiciare soluționarea unui incident procedural asupra căruia instanța s-a pronunțat anterior hotărârii prin care a fost soluționată cauza, măsură ce nu poate fi contestată decât odată cu hotărârea prin care a fost soluționată pricina dedusă judecății.

24. Astfel, în situația în care hotărârea pronunțată în cauză este supusă căilor de atac, partea interesată poate ataca încheierea de respingere a cererii de recuzare odată cu fondul, iar în cazul în care hotărârea asupra fondului este definitivă, contestația putând fi formulată numai în condițiile și pentru motivele prevăzute de lege, legiuitorul a reglementat recursul prevăzut de art. 53 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă.

25. Reglementarea căii de atac împotriva încheierii de respingere a cererii de recuzare prin dispozițiile legale criticate apare ca un mijloc eficient de apărare și ca o modalitate de asigurare chiar a securității raporturilor juridice și a dreptului la un proces echitabil, întrucât în lipsa acesteia ar fi posibil ca o instanță nelegal constituită să pronunțe o hotărâre dată chiar în numele legii, situație prin care să fie afectat chiar fundamentul statului de drept (Decizia nr. 138 din 20 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 22 august 2018, paragraful 21).

26. Curtea nu a reținut nici susținerea potrivit căreia este încălcat principiul constituțional al egalității în drepturi, întrucât dispozițiile legale criticate se aplică în mod egal tuturor celor care se află în ipoteza normei, respectiv oricareia dintre părți care, înainte de începerea dezbaterilor sau după începerea acestora, de îndată ce a cunoscut motivele de incompatibilitate, a formulat cerere de recuzare a judecătorului (art. 44 din Codul de procedură civilă), cerere respinsă de către instanță, împotriva căreia aceeași parte poate formula recursul prevăzut de dispozițiile legale criticate.

27. Având în vedere cele de mai sus, nu poate fi primită nici critica, formulată în prezenta cauză, referitoare la lipsa de claritate a dispozițiilor legale criticate sub aspectul modului în care pot fi soluționate recursurile formulate în temeiul art. 53 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

28. De altfel, în jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 717 din 29 octombrie 2015,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 23 martie 2016), făcând referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a statuat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, iar nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. În acest context, cu privire la soluțiile pronunțate de instanțele de recurs, se subliniază că normele de procedură nu trebuie interpretate în mod singular, disparat, ci trebuie avută în vedere o coroborare a acestora cu întregul cadru legislativ în materie.

29. În ceea ce privește dispozițiile art. 53 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 83 din 27 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 3 iulie 2018, paragrafele 21—23, în sensul că reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare și abținere reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri. Dispozițiile criticate se circumscriu domeniului de reglementare a procedurii de judecată, care, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului. Așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, Curtea a reținut că accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate instanțele judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege, legiuitorul putând institui reguli speciale în considerarea unor situații speciale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 914 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008).

30. Având în vedere că declarația de abținere nu este o acțiune de sine stătătoare care să vizeze realizarea sau

recunoașterea unui drept al părților, ci un incident procedural în cadrul litigiului în curs de judecată, formularea sa are drept scop tocmai asigurarea condițiilor necesare desfășurării cu imparțialitate a judecătii, iar nu împiedicarea accesului la justiție. Tocmai în considerarea acestui principiu constituțional consacrat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, legiuitorul a prevăzut posibilitatea atacării numai odată cu fondul a încheierii prin care s-a respins cererea de recuzare, spre deosebire de încheierile prin care se încuviințează sau se respinge abținerea, ca și aceea prin care se încuviințează recuzarea, care nu sunt supuse niciunei căi de atac. Totodată, este de competența instanței de judecată să se pronunțe asupra acestui incident procedural, iar faptul că regula procesual civilă potrivit căreia încheierea prin care s-a încuviințat sau s-a respins abținerea nu este supusă niciunei căi de atac nu poate avea ca efect nici încălcarea principiului unicității și imparțialității justiției. Mai mult, cererea de recuzare este formulată de părțile din proces, iar declarația de abținere este formulată chiar de judecătorul cauzei, care apreciază că s-ar afla într-un caz de incompatibilitate prevăzut de lege, instanța de judecată fiind cea care rezolvă aceste incidente procedurale.

31. Curtea a mai reținut că prevederile legale criticate nu contravin nici art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acesta se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, nefiind aplicabil unei proceduri derivate, cu caracter derogatoriu.

32. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să schimbe jurisprudența Curții, cele statuate în deciziile anterior menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

33. În ceea ce privește critica referitoare la posibilitatea părților de a formula cerere de recuzare în condițiile respingerii declarației de abținere, Curtea reține că aceasta vizează aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii de către instanța judecătorească ce va verifica dacă cererea de recuzare își găsește sau nu temeiul în declarația de abținere, aspecte ce nu pot fi soluționate pe calea controlului de constituționalitate care vizează conformitatea legii cu dispozițiile Legii fundamentale.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Titan Mar — S.A. din comuna Chiajna, județul Ilfov, în Dosarul nr. 33.110/3/2017/a2 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă, de Laurențiu Modan în Dosarul nr. 6.013/303/2015/a5.3.2.2 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă, și de Natalino Ferruccio Galassini în Dosarul nr. 3.140/111/C/2018-A al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 53 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 630

din 21 noiembrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1), (10) și (14)
din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1), (10) și (14) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Vasilescu și Gabriel Gligăneanu în Dosarul nr. 1.752/240/2018 al Judecătoriei Hațeg și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 298D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 125 din 2 martie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.752/240/2018, **Judecătoria Hațeg a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1), (10) și (14) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Valentin Vasilescu și Gabriel Gligăneanu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de confirmare a unei soluții de renunțare la urmărirea penală.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale referitoare la principiul legalității, accesul liber la justiție și dreptul la integritate fizică și psihică. Astfel, arată că dispozițiile art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt lipsite de claritate și previzibilitate, întrucât nu precizează întinderea și modalitatea de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în ceea ce privește renunțarea la urmărirea penală în cazul infracțiunilor pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Consideră că în cazul infracțiunilor menționate interesul public este subsidiar interesului persoanei, astfel că invocarea interesului public aduce atingere interesului

persoanei. De asemenea, arată că dispozițiile art. 318 alin. (10) din Codul de procedură penală vizează, de fapt, o verificare a îndeplinirii unor condiții de formă, iar nu de fond. Totodată, consideră că dispozițiile art. 318 alin. (14) din Codul de procedură penală limitează rolul activ al judecătorului de cameră preliminară la o simplă verificare de rutină a îndeplinirii formale a dispozițiilor legale, întrucât acesta nu are posibilitatea să constate prin propria sa percepție dacă soluția pronunțată este temeinică și legală.

6. **Judecătoria Hațeg**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 318 alin. (1), (10) și (14) din Codul de procedură penală. Prin prevederile art. II pct. 82 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, au fost modificate dispozițiile alin. (1) al art. 318 din Codul de procedură penală și au fost introduse alin. (10) și (14) ale aceluiași text normativ. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins: „(1) În cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani, procurorul poate renunța la urmărirea penală când constată că nu există un interes public în urmărirea faptei.

(...)

(10) *Ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală este verificată sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost*

întocmită de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Când a fost întocmită de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ordonanța este verificată de procurorul-șef de secție, iar când a fost întocmită de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui parchet.

(...)

(14) Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, cu citarea persoanelor prevăzute la alin. (12), precum și cu participarea procurorului, asupra legalității și temeiniciei soluției de renunțare la urmărirea penală. Neprezentarea persoanelor legal citate nu împiedică soluționarea cererii de confirmare.”

11. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție și ale art. 22 alin. (1) teza a doua referitor la dreptul la integritate fizică și psihică.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 21 din Constituție — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 308 din 9 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1124 din 23 noiembrie 2020, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură penală. În acest sens, prin decizia menționată, paragrafele 12 și 13, Curtea a reținut că instituția renunțării la urmărirea penală reprezintă o excepție de la principiul legalității procesului penal, specific dreptului continental, instituită în favoarea principiului oportunității urmăririi penale, specific dreptului anglo-saxon. Reglementarea acesteia a fost motivată de supraîncărcarea organelor judiciare cu cauze penale și de necesitatea unei soluții intermediare între soluția de clasare și cea de trimitere în judecată. Instituția analizată a fost prevăzută pentru a satisface interesul statului de a realiza un just echilibru între nevoia de tragere la răspundere penală a persoanelor care săvârșesc infracțiuni și nevoia de a degreva organele de urmărire penală de soluționarea anumitor cauze care nu prezintă un interes semnificativ pentru ordinea publică. Astfel, Curtea a constatat că renunțarea la urmărirea penală are ca scop protejarea interesului public, prin aplicarea principiului oportunității, în realizarea actului de justiție. Așa fiind, renunțarea la urmărirea penală este dispusă ca urmare a cuantificării de către procuror a interesului public în urmărirea și sancționarea faptelor prevăzute de legea penală, iar nu pentru a proteja interesele suspectului sau ale inculpatului.

13. Prin Decizia nr. 308 din 9 iunie 2020, mai sus citată, paragrafele 14 și 15, Curtea a reținut că dispozițiile art. 14—18 din Codul de procedură penală reglementează acțiunea penală, iar cele ale art. 19—28 din același cod reglementează acțiunea civilă. Potrivit prevederilor art. 14 alin. (1) din Codul de procedură penală, acțiunea penală are ca obiect tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni, iar, conform dispozițiilor art. 19 din același cod, acțiunea civilă poate fi exercitată în cadrul procesului penal și are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care constituie obiectul acțiunii penale. Astfel, acțiunea penală derivă din dreptul statului de a trage la

răspundere penală persoanele care săvârșesc infracțiuni și presupune soluționarea de către organele judiciare a unui raport juridic penal de conflict. Pe lângă acestea, dispozițiile Codului de procedură penală prevăd posibilitatea existenței în cadrul procesului penal a unui conflict de drept extrapenal și, prin urmare, a unui raport juridic extrapenal, de natură civilă, care constituie obiectul acțiunii civile exercitate în cadrul procesului penal. Aceasta reprezintă un mijloc juridic prin care raportul de conflict civil este adus în fața organelor judiciare penale, în scopul soluționării lui de către acestea din urmă. Curtea a observat că, spre deosebire de inculpat, care este întotdeauna parte a raportului juridic penal de conflict, putând avea și calitatea de parte a raportului juridic civil ce formează obiectul acțiunii civile exercitate în cadrul procesului penal, partea civilă are doar calitatea de parte a raportului juridic civil. În acest sens, este de reținut că acțiunea civilă rămâne distinctă de acțiunea penală, în tot cursul procesului penal, motiv pentru care poate fi soluționată împreună cu acțiunea penală, în temeiul dispozițiilor art. 25 alin. (1) din Codul de procedură penală, sau separat de aceasta, potrivit prevederilor alin. (5) și (6) ale aceluiași articol. De asemenea, conform dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Codul de procedură penală, acțiunea civilă poate fi disjunctă de acțiunea penală atunci când soluționarea acesteia determină depășirea termenului rezonabil de soluționare a acțiunii penale.

14. De asemenea, prin Decizia nr. 308 din 9 iunie 2020, precitată, paragrafele 16—19, Curtea a reținut că dispunerea renunțării la urmărirea penală are ca efect, potrivit prevederilor art. 17 alin. (1) din Codul de procedură penală, stingerea acțiunii penale, dispozițiile art. 318 și următoarele din același cod nefăcând referire la modalitatea de soluționare a acțiunii civile — în cadrul procesului penal — în cazul dispunerii acestei soluții. Cu toate acestea, dispozițiile art. 318 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală prevăd că interesul public se analizează, printre altele, în raport cu atitudinea procesuală a persoanei vătămate, iar prevederile alin. (3) al aceluiași articol stabilesc că, în ipoteza în care autorul faptei este cunoscut, la aprecierea interesului public sunt avute în vedere mai multe aspecte referitoare la persoana suspectului sau a inculpatului și la conduita acestuia, printre care urmările produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii și eforturile depuse de suspect sau de inculpat pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii. De asemenea, alin. (6) al aceluiași articol prevede că procurorul poate dispune, după consultarea suspectului sau a inculpatului, ca acesta să îndeplinească una sau mai multe obligații, expres enumerate în cuprinsul normei, printre care obligația de a înlătura consecințele faptei penale sau de a repara paguba produsă ori de a conveni cu partea civilă o modalitate de reparare a acesteia [art. 318 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură penală] și obligația de a cere public scuze persoanei vătămate [art. 318 alin. (6) lit. b) din Codul de procedură penală]. Totodată, dispozițiile art. 318 alin. (7) din cod prevăd că, în cazul în care dispune ca suspectul sau inculpatul să îndeplinească una sau mai multe obligații dintre cele prevăzute la alin. (6) al aceluiași articol, procurorul stabilește prin ordonanță termenul până la care acestea urmează a fi îndeplinite, termen care nu poate fi mai mare de 6 luni sau de 9 luni pentru obligații asumate prin acord de mediere încheiat cu partea civilă și care curge de la comunicarea ordonanței, iar, conform prevederilor art. 318 alin. (9) din Codul de procedură penală, în cazul neîndeplinirii cu rea-credință a obligațiilor în termenul prevăzut la alin. (7) al art. 318 din cod, procurorul

revocă ordonanța, sarcina de a face dovada îndeplinirii obligațiilor sau prezentarea motivelor de neîndeplinire a acestora revenind suspectului ori inculpatului. Așa fiind, chiar dacă modalitatea de soluționare a acțiunii civile exercitate în procesul penal nu este reglementată în mod expres în cuprinsul dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură penală, legiuitorul a prevăzut, în cadrul instituției renunțării la urmărirea penală, garanții specifice reparării prejudiciului civil produs prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, prin reglementarea posibilității de a condiționa dispunerea soluției de renunțare la urmărirea penală de realizarea acestei reparații civile. Cu toate acestea, având în vedere că dispunerea obligațiilor reglementate de prevederile art. 318 alin. (6) lit. a) și b) din Codul de procedură penală este lăsată la aprecierea procurorului, dacă prejudiciul creat prin săvârșirea faptelor cercetate penal nu este acoperit sau nu este acoperit integral prin utilizarea mijloacelor procesuale prevăzute de dispozițiile art. 318 alin. (2) lit. f), alin. (3), (6), (7) și (9) din Codul de procedură penală, persoana vătămată, respectiv partea civilă se poate adresa instanței civile, în temeiul prevederilor art. 27 alin. (1) și, respectiv, alin. (2) din același cod. În acest sens, dispozițiile art. 27 alin. (1) din Codul de procedură penală stabilesc că dacă nu s-au constituit parte civilă în procesul penal, persoana vătămată sau succesorii acesteia pot introduce la instanța civilă acțiune pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, iar, potrivit prevederilor art. 27 alin. (2) din cod, persoana vătămată sau succesorii acesteia care s-au constituit parte civilă în procesul penal pot introduce acțiune la instanța civilă dacă, prin hotărâre definitivă, instanța penală a lăsat nesoluționată acțiunea civilă. Probele administrate în cursul procesului penal pot fi folosite în fața instanței civile. Așadar, persoana vătămată prin comiterea unei fapte prevăzute de legea penală pentru care se dispune renunțarea la urmărirea penală beneficiază de mijloacele procesuale necesare pentru a obține repararea prejudiciului ce i-a fost produs prin săvârșirea respectivei fapte, indiferent dacă s-a constituit sau nu parte civilă anterior stingerii acțiunii penale, prin dispunerea soluției prevăzute de dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală.

19. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Valentin Vasilescu și Gabriel Gligăneanu în Dosarul nr. 1.752/240/2018 al Judecătoriai Hațeg și constată că dispozițiile art. 318 alin. (1), (10) și (14) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Hațeg și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

15. Prin urmare, prin decizia anterior citată, paragrafele 20—22, Curtea a constatat că dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală — interpretate în contextul normelor procesuale penale referitoare la soluționarea acțiunii civile exercitate în cadrul procesului penal sau, în mod distinct, la o instanță civilă, ca urmare a producerii unor prejudicii de natură civilă prin comiterea unei infracțiuni — oferă garanțiile procesuale necesare protejării dreptului de proprietate privată al persoanei vătămate. Totodată, Curtea a reținut că prevederile art. 318 din Codul de procedură penală asigură toate garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil al persoanei vătămate prin săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, prin asigurarea mijloacelor procesuale necesare apărării drepturilor și intereselor legitime ale acesteia. În fine, Curtea a menționat că aspectele referitoare la circumstanțele concrete ale cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate sunt chestiuni ce țin de domeniul interpretării și aplicării legii, atribuție exclusivă a organelor judiciare.

16. În același sens sunt și Decizia nr. 125 din 2 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 21 mai 2021, și Decizia nr. 548 din 17 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 15 martie 2023. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, ce are ca obiect dispozițiile art. 318 alin. (1), (10) și (14) din Codul de procedură penală și vizează infracțiunile pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

17. Având în vedere motivele arătate mai sus, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere nici principiului legalității consacrat de prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.

18. Totodată, Curtea observă că prevederile constituționale ale art. 22 alin. (1) teza a doua referitor la dreptul la integritate fizică și psihică nu sunt aplicabile în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL

BIROUL ELECTORAL CENTRAL
PENTRU ALEGEREA MEMBRILOR DIN ROMÂNIA ÎN PARLAMENTUL EUROPEAN
ȘI PENTRU ALEGEREA AUTORITĂȚILOR ADMINISTRAȚIEI PUBLICE LOCALE
DIN ANUL 2024

HOTĂRÂRE**privind aducerea la cunoștința publică a unui semn electoral admis la alegerile
pentru autoritățile administrației publice locale din data de 9 iunie 2024**

Având în vedere dispozițiile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2024 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru membrii din România în Parlamentul European din anul 2024 și a alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale din anul 2024 și ale art. 39 alin. (1) lit. b) și art. 59 din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, văzând Hotărârea Biroului Electoral Central nr. 24H/2024, în temeiul art. 39 alin. (1) lit. b) și alin. (4) din Legea nr. 115/2015, cu modificările și completările ulterioare,

Biroul Electoral Central hotărăște:

Art. 1. — Se aduce la cunoștința publică semnul electoral admis la alegerile pentru autoritățile administrației publice locale din data de 9 iunie 2024, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Prezenta hotărâre se comunică birourilor electorale de circumscripție comunală, orășenească și municipală, precum și birourilor electorale de circumscripție ale sectoarelor municipiului București, prin grija birourilor electorale ierarhic superioare.

Președintele Biroului Electoral Central,
Vasile Bîcu

București, 17 aprilie 2024.
Nr. 25H.

ANEXĂ*

Semnul electoral
PARTIDUL MIȘCAREA ROMÂNIA SUVERANĂ



*) Anexa este reprodusă în facsimil.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

